

bage til, Stillingen til det underordnede Personale. Naar alle Partier i et Rigsdagsudvalg er enige om, at et saadant Udvalg skal nedsættes, endda om, hvordan Udvalget skal sammensættes, hvilket man i saadanne Tilfælde plejer at overlade nogenlunde til Ministeren, skal jeg naturligvis ikke modsætte mig dette, men jeg skal ikke nægte, det forekommer mig, at man er inde paa den Idraet at skyde Spurve med Kanoner. Forholdet forekommer mig ikke at være saa indviklet og sammensat, ikke heller saa afgørende, at det er nødvendigt at nedsætte en Kommission derom, men naar man vil behandle Forholdet i en Kommission — det svarer, som sagt, til det, der hedder at behandle en Spurv med Kanoner —, skal jeg ikke gaa imod det. Jeg skal altsaa være befittet paa, saa snart ske kan, at nedsætte et saadant Udvalg, der ogsaa skal beskæftige sig med det underordnede Personale og ikke mindst med Spørgsmaalet om muligvis at gøre en Del af dette Personale fra privatlønnen til statslønnen, et Spørgsmaal, som ogsaa blev omtalt ved denne Sags første Behandling. Under en Forhandling i Landstinget i Gaar om Skattelovforslagene blev det fra flere Sider henstillet til mig, saa vidt jeg kunde, at sørge for, at der udvistes Sparsommelighed. Jeg blev indtrængende spurgt, om ikke Øjeblikket snart var kommet for den høje Rigsdag og Regering til at udvise Sparsommelighed. Jeg skulde næsten tro, at et af de Punkter, hvor der var Anledning til at udvise Sparsommelighed, var dette: ikke at gøre flere Personer end nødvendigt afhængige og lønnede af Staten. Jeg har den Følelse, at vi er inde i en ret rig Udvikling paa dette Punkt, hvorved flere og flere drages ind i Statstjenesten. Det er muligt, at man, hvis man udvidede Arbejdstiden noget, i alt Fald under nogle Forhold, kunde komme bort fra at have saa mange Statstjenestemænd; men en Ting er sikker, har man først faaet Folk ind i Statstjenesten, og har man først faaet oprettet Embeder, er det vanskeligt, at komme bort fra dem igen. Jeg har ikke villet undlade at fremsætte disse Bemærkninger. I øvrigt skal jeg selvfølgelig være til Udvalgets Tjeneste.

Ordføreren (Koføed): Jeg vil paa Udvalgets Vegne takke den højtærede Finansminister, fordi han har taget saa velvilligt paa det Krav, der er fremsat af Udvalget, om Nedsættelse af et Udvalg til Undersøgelse af de herhen

hørende Forhold. Jeg maa maaske have Lov til at gøre opmærksom paa, at der i og for sig ikke i de Udtalelser, jeg fremsatte før, ligger nogen Forskrift for den højtærede Minister med Hensyn til, hvorledes Udvalget skal sammensættes. Det overlader vi, tør jeg nok sige, trygt til den højtærede Minister. Men jeg har gjort opmærksom paa, at det er Udvalgets Ønske, at det underordnede Personale bliver repræsenteret. Det vil jeg understrege meget stærkt. Jeg tror ogsaa, den højtærede Minister er villig til at efterkomme vort Ønske; jeg har opfattet Ministeren saaledes under den Forhandling, vi havde i Udvalget, at der ikke paa dette Punkt var nogen Divergens mellem ham og os. Naar jeg udtalte, at det er Lønningsudvalgets principielle Standpunkt, at vi maa bort fra Sportler i saa stor Udstrækning som muligt, er det helt og fuldt Udvalgets Standpunkt; men selvfølgelig vil jeg ikke benægte, at Undersøgelsen af disse Forhold maaske kunde føre til det Resultat, at vi paa dette Omraade opretholdt Sportelsystemet i noget højere Grad end for de fleste andre Tjenestemænd. Jeg tror dog ikke, det er heldigt paa nærværende Tidspunkt at udtale sig om, hvilket Resultat dette Udvalg vil komme til; men principielt er hele Lønningsudvalget af den Opfattelse, at Sportelsystemet er forældet og uheldigt, og at de faste Lønninger absolut er at foretrække. Jeg tror ogsaa, det i ret høj Grad vil vise sig at være Tilfældet paa dette Omraade. Det Forhold, vi her staaar overfor, at Staten bevilger Dyrtdistillæg til et Personale, der utvivlsomt trænger dertil, medens det samtidig kan paavises, at der paa disse Amtstuer er Indtægter, der er saa ekstraordinært høje, at Embedsmandslønninger ikke paa noget andet Omraade kommer op i Højde med dem, forekommer mig at tale for, at der er noget skævt i dette Forhold, en Skævhed, som vi snarest muligt maa se at komme bort fra. Thi selv om den Trediedel trækkes fra, som baade den højtærede Minister og jeg har nævnt, bliver der alligevel $\frac{2}{3}$ tilbage til Amtsforvalteren personlig. De Tal, jeg i min første Tale nævned, var saa høje, at $\frac{2}{3}$ deraf giver en meget betydelig Sum, der, lagt til den faste Lønning, udgør et Beløb, som er tilstrækkeligt til, at man derud af kan tage den Del, der skulde til for at give dette Personale en rimelig Stilling ogsaa under Dyrtiden. Selv om Resultatet af Kommissionens Arbejde altsaa skulde blive, at